

kommer ogsaa mig lidt aparte at sætte Grænsen for, hvor meget eller hvor lidt man maa bevilge paa Finansloven, men det ere de Herrer, som ere i Udvalget, vel nok klogere i, saa jeg skal ikke gøre nogen særlig Fordring i den Henseende. Jeg stemmer, som sagt, for Ændringsforslaget, som det er, men vilde ikke have noget imod, at man ændrede det i den Henseende til 3dje Behandling. Det er de Bemærkninger, jeg havde at gøre.

Ordføreren (Zahle): Jeg skal straks begynde med at sige over for den Bemærkning, som den ærede sidste Taler sluttede med angaaende de 1,200 Kr., at det har ikke været Meningen med det Ændringsforslag, der er blevet stillet, at det ogsaa skulde foreskrives, at Bevillingsmagten ikke kunde give en Erstatning paa mindre end 1,200 Kr. paa Finansloven. Hvis det Ændringsforslag, der er stillet, nødvendigvis maa forstås paa den Maade, maa det ændres inden 3dje Behandling. Dog har ingen af de to ærede Udvalgsmedlemmer, som have fremdraget det, bragt denne Tvivl paa Bane i Udvalget, hvor man ellers vilde have overvejet dette Spørgsmaal, men naar det er fremkommet her, vil en Redaktionsændring af Bestemmelsen i dette Ændringsforslag under Nr. 8 naturligvis finde Sted, hvis det er fornødent. Det er Meningen, at naar der gives Erstatning til Ægtefæller, Forældre og Børn efter Lovens Regel, maa denne Erstatning ikke være under 1,200 Kr., men naar der ekstraordinært af Bevillingsmyndighederne bliver givet Erstatning paa Finansloven, maa den naturligvis gives afpasset efter de enkelte Tilfælde uden nogen som helst Begrænsning. Med det samme jeg er ved dette Ændringsforslag, er det naturligt at svare det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Scavenius). Det Tilfælde, han drog frem, fortjener at overvejes, og jeg har ogsaa været opmærksom paa det tidligere, som det ærede Medlem ved, da han jo selv har gjort mig opmærksom derpaa. Efter min Mening maa det Tilfælde, hvor en Hustru omkommer og altsaa dør bort fra Mand og Børn, ogsaa berettiget til Erstatning i det Tilfælde, at hun har deltaget i Familiens Forsørgelse, altsaa selv har erhvervet noget, selv har arbejdet med, saaledes som det er almindeligt i Underklasserne, at Arbejderens Hustru har sin egen Beskæftigelse, hvorved hun bidrager til Familiens Forsørgelse. I saa Tilfælde maa det efter min Mening berettiget til Erstatning. Det

vil være interessant at høre den højtærede Ministers Udtalelse om, hvorvidt han mener, at det er rigtigt, og om dette er udtrykt i Lovforslagets § 3. Hvis det efter den højtærede Ministers Mening ikke ligger i § 3, maa det være nødvendigt at foretage en saadan Ændring til § 3, at det utvivlsomt kommer til at staa deri — efter min Mening.

Spørgsmaalet om „Uagtsomhed“ er et ganske interessant Spørgsmaal, og der anstilles de underligte Betragtninger angaaende dette. Hvad der er sagt, bestyrkede mig mere og mere i, at det er nødvendigt at faa Ordet „grov“ sat ind foran „Uagtsomhed“. Thi hvis der her alene staaer i Paragraffen, at det, at en Mand har begaaet Uagtsomhed, fritager Statsbanerne eller Banerne i det hele for at give ham Erstatning for den Skade, der forvoldes ham, saa maa det betyde, at en hvilken som helst Art af Uagtsomhed, udvist af dette Menneske, fritager Banerne for Erstatningspligt. Det er klart, at naar der ikke staaer andet end „Uagtsomhed“, saa kan man ikke faa Erstatning, naar man har udvist Uagtsomhed, og hvad der er Uagtsomhed, afgøres efter almindelige Regler. Naar derimod vi faa Udtrykket „grov“ sat ind foran „Uagtsomhed“, bliver der Plads aaben for Domstolene til i det enkelte Tilfælde at afgøre, om denne bestemte Person med de svage Aandsevner og sløve Sanser, som han har, har begaaet noget saa groft, at det maa siges at være en utilbørlig Uagtsomhed fra hans Side; saa faa vi den for den enkelte Persons Vedkommende utilbørlige Uagtsomhed frem. Man har jo altid sondret mellem grov og simpel Uagtsomhed. Allerede i Romerretten tales der om culpa levis og culpa lata. Hvis denne Forskel mellem grov og simpel Uagtsomhed ikke betyder noget, hvorfor skulde man saa sondre mellem culpa levis og culpa lata? Det er givet, at hvor der staaer „Uagtsomhed“ alene, er det simpel Uagtsomhed, som kan bebrejdes en normalt udviklet, flink og levedygtig Mand, der tales om, og en saadan Uagtsomhed vil altsaa efter Lovforslaget, saaledes som det foreligger, fritage Jærnbanen for Erstatningspligt, selv om den var udvist af en Person, der paa Grund af sine svækkede Aandsevner, sløve Sanser, umuligt kunde udvise en saadan Agtpaagivenhed, som man kunde forlange af et normalt udviklet Menneske. Jeg anser det derfor for nødvendigt, at der indføres Ordet „grov“ foran Uagtsomhed og anbefaler det paa det varmeste.